

извива. А пъкъ я погледайте отъ прозореца се вижда цѣлия дворъ и по-далечъ Витоша. Когато е ясно врѣмето, прѣдъ вашитѣ очи лежи чудната картина на града: ето „яслитѣ“ за сирацитѣ, понататѣкъ черквата св. Никола, до нея мжжката гимназия, още по-нататѣкъ Вайсовата воденица съ високия желѣзенъ куминъ. Съ една дума, цѣлия ючбунаръ чакъ до св. Кралъ е прѣдъ очитѣ ви. А па погледнете по-далечъ — Витоша.

Митко се убѣди, че кжщата е на добро мѣсто и почна да скланя да я наеме.

— Вие имате широкъ дворъ, ами каква е оная шатра тамъ въ ъгъла на градината?

— Ехъ, то е нищо. Синъ ми много обича тая стая и когато е дома, спи въ нея.

— Ами прозорцитѣ лесно ли се отварятъ?

— Какъ не! Тѣ сж нови. Синъ ми ги държи постоянно отворени; той много обича да спи при отворени прозорци на чистъ въздухъ.

Сетнѣ тѣ уговориха за сутрѣшната закуска, за дървата, за прането и т. н.

— Жално е, че нѣмаме още електрика. Знаете, махлата е още нова, та... извинява се хазийката. Казаха, че скоро ще побиятъ колци и ще турятъ електриката...

Митко нае стаята и прѣнесе дрешкитѣ си въ нея. Той имаше свой вкусъ за нареждане на своята стая. Но сега вече бѣ късно, за това остави на другия день, недѣля 1-ви септември, да си нареди дрешкитѣ и книгитѣ. Излѣзе съ настойника си въ града, пазари се на една гостилница да обѣдва и вечеря и трѣгна да се поразходи изъ града. Вечерята той се върна въ 8 часа. Градътъ много му се хареса. Радваше се, че ще прѣкара добрѣ.